

Posudek na diplomovou práci Radky Kohutové *Interactive narrative v epoše digital storytelling*

Pod zbytečně mnoho anglicizujícím titulem diplomantka předkládá práci zajímavou, invenční a uvádějící nepochybně perspektivní tematiku z pomezí mediálních studií a literární vědy. Na autorčině zpracování si cením zejména toho, že domácí odborná literatura se fenoménem interaktivní narativity dosud téměř nezabývala, ačkoli nové technologie pro jeho uplatnění přinášejí nemálo praktických podnětů. Jak z titulu práce vyplývá, pozornost se tu věnuje nejen aktivní úloze příjemce textu (a v jistém smyslu i spoluautora jeho variantních podob), ale také klasickým i novějším studiím na téma kompozice díla a narativity (Aristoteles, Propp a jejich moderní pokračovatelé Todorov, Barthes, Eco). Hlubší vhled do hraničních oblastí literární vědy a filozofie vnáší autorčin výklad problematiky možných světů, poučený dílem Lubomíra Doležela (*Heterocosmica*) a rozvíjející jeho myšlenky ve vztahu k možnostem moderních technologií.

Práce je psána výstižným jazykem (to, že bych více šetřil anglicismy, jsem už naznačil v úvodu) a čtivým stylem, je přehledně uspořádána do deseti kapitol, opírá se o dobrou znalost literatury, její druhá, empirická část vhodně využívá poznatky kapitol úvodních, teoretických. A co považuji za zvlášť důležité, vytváří spolehlivé metodologické východisko pro budoucí výzkum dalšího materiálu. A také, ačkoli to rozhodně autorčin záměr nebyl, řeší klíčovou otázku současného i budoucího čtenáře - jak kniha ve své klasické podobě v konkurenci nových technologií obstojí.

S postupem práce jsem měl možnost se seznamovat v průběhu mnoha konzultací. Uvádím zde proto jenom několik připomínek. Literárněvědní vymezení pojmu text, alespoň ta, která se v práci uvádějí, jsou poměrně vágní – strukturní přístup k textu a zvláště pak k hierarchii intratextových vztahů výstižněji podávají vymezení lingvistická. Např. studie Aligardase Greimase bezprostředně pokračují v linii Proppově a zavádějí teorii aktantů jako zdroje narativní výstavby textu. Druhá poznámka je obecnější. Nesporně platí, že dílo po svém dokončení přestává být majetkem pisatele a začíná se otvírat mnoha čtením a interpretacím. A jistě také platí, že některá díla (a komunikační okruhy obecně) jsou variantnímu čtení otevřenější a jiná se autorskému záměru – pokud je možné ho zrekonstruovat – vzdalují méně. Má to znamenat konec autora? A konec díla jako jeho majetku? Chápu, že odpověď na tuto otázku je obtížná, ale zdá se, že pokusy na ni odpovědět mohou v době moderních informačních technologií prokazovat své oprávnění.

V případě úspěšné obhajoby práci doporučuji hodnotit známkou výbornou.

V Praze 6. června 2006

Prof. dr. Jiří Kraus, DrSc.